A photograph of a dirt path winding through a dense forest. Sunlight filters through the trees, creating a hazy, golden atmosphere with visible rays of light. The path leads from the bottom center towards the upper left, where the sun is shining brightly through the foliage.

ОТСТРАНЯВАНЕ на
Августиновите очила
за заветите,
за да бъде приет
късният дъжд

Ейдриън Ибънс
Данутат Браун

Отстраняване на Августиновите
очила за заветите, за да
бъде приет късният дъжд.

Заветите и законът в Галатяни 3-та глава



maranathamedia.bg

Март, 2016 г.

Има много идеи относно това какво е стояло в основата на спора във връзка с най-скъпоценната вест дадена на конференцията през 1888 г. Най-конкретната идея на този конфликт може да бъде изразена с думите на Е. Дж. Уагонър малко по-рано същата година.

5. Но ти казваш, че апостолът е разсъждавал за диспенсации (епохи), а не за индивидуални преживявания, и че довеждането им до Христос означава довеждането им до Неговото първо идване, и "до системата на вярата, която е била въведена тогава." Но това е най-слабата позиция, която ти би могъл да заемеш, защото ако смисълът е бил такъв, тогава от това би следвало, че законът е изпълнил целта си само при поколението живяло при първото идване на Христос. Никакви други [33] хора не са идвали някога при Христос, в смисъла в който ти използваш това понятие. За да може законът да доведе хора при Христос, в смисъла в който ти го прилагаш, т. е. до първото Му идване, тогава е трябвало да се удължи животът им. Адам е трябвало да живее най-малко 4000 години. Понеже, нека го кажа още веднъж: Текстът не казва, че законът е бил детеводител (учител), за да посочи на хората Христос, но за да ги доведе при Него.

6. Отново; текстът казва, че той води хората при Христос, за да може да се оправдаят чрез вяра. Хората като народ ли са оправдани чрез вяра? Тъкмо показах, как според теорията, че апостолът е защитавал диспенсации, само едно поколение е било доведено при Христос, а именно, поколението, което е имало късмета да живее по време на Неговото първо идване; но дори това поколение не се е оправдало чрез вяра. Много малко от тях са имали въобще някаква вяра. От първия до последния не са имали никаква вяра. Следователно те трябва да са останали под детеводителя,—законът,—и те наистина останаха там. **Оправданието чрез вяра е индивидуален, а не национален въпрос. Адвентистите от седмия ден често говорим за голямата светлина, която притежаваме "като народ". Но „като народ“ ние няма да извлечем никаква полза от тази светлина, докато не я притежаваме в собствените си сърца като отделни личности. Повтарям, оправдание чрез вяра е нещо, което всяка личност трябва да преживее за себе си. Хиляди от живеещите при първото идване на Христос, не са знаели нищо за това**

преживяване, докато хиляди от живеещите дълго преди Той да дойде, всъщност били доведени при Христос за опрощение, и го получили. Авел бил сметен за праведен чрез вяра; Ной бил наследник на правдата, която е чрез вяра; и Авраам всъщност видял деня на Христос, и се зарадвал в него, въпреки че умрял 2000 години преди първото идване. И това по един най-позитивен начин доказва, че апостолът, говори за индивидуално преживяване в третата глава на Галатяни, а не за диспенсационни промени. Не може да има християнска опитност, нито вяра, нито оправдание, нито правда, които да не са индивидуален въпрос. Хората са спасявани като личности, а не като народи. Е. Дж. Уагонър, *Евангелието в Галатяни*, (1888 г.) с. 32, 33.

Тази идея е самият център на основата положена в 1888 г., която щяла да позволи на закона да влезе по-пълно, за да може убеждението за грях да се увеличи, така че и благодатта да може да преизобилства (Римл. 5:20). Повтаряме централната основа на аргумента на Уагонър:

И това по един най-положителен начин доказва, че в третата глава на Галатяните апостолът говори за индивидуално преживяване, а не за диспенсационни промени. Е. Дж. Уагонър, *Евангелието в Галатяни*, с. 33.

Можем да обобщим позицията на Е. Дж. Уагонър върху заветите като заявим, че Старият завет бе обещанията на човека към Бога изразени от израилтяните с думите:

Изх. 19:8 И целият народ отговори в съгласие и каза: Всичко, което ГОСПОД е казал, ще направим. И Мойсей отнесе на ГОСПОДА думите на народа.

Погрешните обещания на човека са обречени на неуспех и служат за довеждането на желаещите при Христос и за убиване на плътските ни опити да угодим на Бога. Новият завет е обещанията на Бога към човека да го спаси чрез правдата на Христос. Подобно на Авраам, ние просто вярваме в Неговото Слово и това ни се вменява за правда. Този процес е бил един и същ от грехопадението на човека до днес. Първата ангелска вест прогласява вечното евангелие основано на вечния завет.

Делото на закона чрез Стария завет е да ни доведе при Христос, за да може да бъдем оправдани чрез вяра. Но ако Старият и Новият завет са разделени на диспенсации, тогава Старият завет не съществува в действителност след кръста на Христос. Законът повече не играе жизнено важната роля на детеводител, който ни води при Христос. С разделянето на заветите се разделя евангелието и това позволява на плътския човек да се чувства доволен от своята духовност, докато в същото време той все още не е разпънат с Христос чрез служенето на смъртта в Стария завет. Изглежда, че чрез диспенсационната система плътският човек прескача стената към пътя за живота без да минава през тясната порта на истинското обръщане и покаяние. Когато А. Т. Джоунс схванал въпроса за завета, така както той бил представен от Е. Дж. Уагонър, той избухнал със силата на Духа през 1893 г. Тази вест била изявена със сила особено в проповеди 14-20.

Урия Смит, Дж. А. Бътлър, Дан Джоунс и много други от ръководителите, водели отчаяна борба да спрат тази истина за закона и заветите в Галатяните. Уили Уайт писал до съпругата си относно една от срещите по време на конференцията от 1888 г.:

Съществува нещо почти като лудост за ортодоксалност. По време на срещите на колежа беше внесено едно решение, което настояваше там да не се преподава нова доктрина, докато тя не бъде възприета от Генералната конференция. Майка ми и аз обезсилихме това решение след тежка борба. У. К. Уайт, Писмо до Мери Уайт, 3-ти Ноември, 1888 г.

Тази битка на диспенсационното време срещу индивидуалното преживяване преди и след кръста тлеела и се разширявала в продължение на 18 месеца. Тогава Елън Уайт получила видение от небето. Тя написала следното предупреждение до Урия Смит:

По-миналата нощ ми беше показано [от Господ] че доказателствата по отношение на заветите са били ясни и убедителни. Ти, [Урия Смит] брат Б., брат К, и други изразходвате изследователската си енергия напразно, за да изфабрикувате една позиция върху заветите, която да бъде различна от позицията, която представи брат [Е. Дж.] Уагонър.

Ако беше приел истинската сияеща светлина, ти не би подражавал, или следвал, маниера на тълкуване и изопачаване на юдеите. Какво беше това, което ги правеше толкова ревностни? **Защо се хващаха за думите на Христос? Защо Го следваха шпиони, обръщайки внимание на онези Негови думи, които биха могли да повтарят, тълкуват погрешно и изопачават, по начин, който така променяше значението им, че да съответства по смисъл на това, което собствените им неосветени умове биха искали да означават.** По този начин те заблуждаваха народа. Създаваха фалшиви проблеми. Третираха нещата по такъв начин, че създаваха средства за замъгляване и отклоняване на умовете.

Въпросът за завета е един ясен въпрос и той би бил възприет от всеки честен и непредубеден ум, но аз бях доведена до положение, където Господ ми даде проникновение по този въпрос. Ти обърна гръб на ясната светлина, защото се страхуваше, че въпросът за закона в Галатяните би могъл да бъде приет. Колкото до законът в Галатяни, това не е бреме за мен и никога не е било. - Писмо 59, 1890 г., с. 6. (До Урия Смит, 8-ми март, 1890 г.) {Ръкопис 9 – с. 329, параграф 1}

Какво са учили Урия Смит, Дж. А. Бътлър и другите по този въпрос?

Светилището на Стария завет трябва да има същото отношение към светилището на Новия завет, което самият Стар завет има към Новия...Всички са съгласни, че те стоят един спрямо друг като предобраз (type) и образ (antitype). Първият беше предобраз и сянка; а този е образ и същина. Светилището на онази диспенсация бе предобраз; светилището на тази е образ. Урия Смит, *Светилището и 2300 дни на Даниил VIII*, 14 (1877 г.), с. 181

Новият завет предшестваше стария, когато Христос го ратифицира със собствената си кръв на кръста. Урия Смит, *Светилището, Евангелски сърп 1, 8* (Май 15, 1886 г.), с. 58.

Следователно не е подходящо да се поддържа все още стената на отделянето между тях и другите. **Всички те сега стоят на едно и също ниво пред погледа на Бога. Всички трябва да се приближават към него чрез Месията, който бе дошъл на света;**

човек можеше да се спаси само чрез него. Дж. А. Бътлър, *Законът в Галатяни*, (1886 г.) с. 10.

Господ показал на Елън Уайт, че това, което Уагонър учел за заветите е правилно. В същата година, когато на нея ѝ била показана тази истина, тя публикувала *Патриарси и пророци*, която включвала една част за закона и заветите.

Заветът на благодатта бе сключен с човека за първи път в Едем, когато след грехопадението се даде Божествено обещание, че семето на жената ще смаже главата на змията. **Този завет предлагаше прощение и подпомагаща Божия благодат за бъдещо послушание чрез вяра в Христос.** Той също така обещаваше и вечен живот при условие на вяност спрямо Божия закон. Така патриарсите получаваха надеждата за спасение. {Патриарси и пророци - с. 370, параграф 2 / бълг. гл. 32 – Законът и заветите – параграф 24}

Елън Уайт била убедена, че Уагонър е прав за заветите. Тя писала за това отново, заявявайки:

Откакто направих онова изявление миналата събота, че възгледът за заветите, така както той беше преподаван от брат Уагонър, е истина, изглежда за много умове настъпи голямо облекчение.-- Писмо 30, 1890 г., с. 2. (До У. К. Уайт и неговата съпруга, 10-ти март, 1890 г.) {Ръкопис 9 – с. 329, параграф 3}

Вярно е, че през 1888 г. Елън Уайт не е имала бременост във връзка със закона в Галатяните, тъй като на нея ѝ било показано, че нито Бътлър, нито Уагонър разглеждат въпроса по абсолютно правилен начин. Тя писала на Бътлър относно нейния водач:

Той протегна ръцете си към д-р Уагонър и към теб, старейшина Бътлър, и по същество каза следното: “Никой от тях няма цялата светлина за закона; нито позицията им е съвършена. Е. Г. Уайт, Писмо до Дж. А. Бътлър, 14-ти октомври, 1888 г. ЕГУ 1888 г, с. 93.

Уагонър ограничавал закона в Галатяни до моралния закон, докато Бътлър бил заел противоположното становище и го ограничавал до церемониалния закон. Войнственният дух на Бътлър и Смит изтласкал

Уагонър към една съперническа позиция, а истината е, че и двата закона (морален и церемониален) служат за убеждаване в грях. Както много други неща, и моралният и церемониалният закон били в една система на източник и канал, в която единият води към другия. При човека с чувствителна съвест, заколването на невинното агне от грешника ще ужили съвестта, а чрез припомнянето на причините поради които той трябва да заколи това агне моралният закон ще завърши това действие чрез убеждението за морално съгрешаване.

Въпреки че Уагонър не бил свършен в своята позиция по въпроса за закона в Галатяни, неговото становище било далеч по-добро от това на Бътлър, който си служел с диспенсационен възглед за заветите. Позицията на Уагонър се нуждаела от *разширение*, за да включва и церемониалния закон, а позицията на Бътлър имала нужда от *промяна* към платформата на заветите, а след това и към включване на моралния закон.

Към 1891 г. Елн Уайт модифицирала позицията си за закона в Галатяни заявявайки публично, че Бътлър и Смит и всички, които ги следват са в грешка по отношение на закона в Галатяни.

Неуспявайки да подхранва Духа на Христос, чрез заемане на погрешни становища във връзка със спора за закона в Галатяни – един въпрос, който мнозина не разбираха напълно преди да заемат погрешна позиция – църквата поддържаше една тъжна загуба. Е. Г. Уайт – Из Дневник, 27-ми февруари, 1891 г., ЕГУ 1888 г., с. 894.

Връщаме се пак на 6-ти март, 1890 г., когато на Елн Уайт било показано, че Уагонър имал истината за заветите. Елн Уайт усещала спешността на това видение и че освобождаването на силата на късния дъжд е свързано с тези въпроси. Два дни по-късно, в събота, тя навременно предупредила конгрегацията.

И светлината, която дойде към мен миналата нощ отново откри всичко пред мен, действащото влияние точно такова каквото е, и точната посока към която то водеше. Искам да ви кажа, братя, които и да сте, искам да ви кажа, че вие се движите точно върху същата почва върху която минаваха онези хора в дните на Христос.

Вие имахте тяхното преживяване; Но Бог ни избави от последиците [резултата] на това тяхно преживяване. Но така или иначе, вие чухте моето свидетелство, така или иначе това бе свидетелството на Божия Дух, и вие се опъвахте,--някои от вас, хора силни и с решителна воля,--да прокарате нещата според вижданията си, да се борите за вашата насока на нещата. **Дано Бог има милост над душите ви, защото се нуждаете от това. Вие застанахте [594] точно на пътя на Бога. Земята трябва да бъде просветена от неговата слава и, ако вие стоите там където сте днес, вие бихте могли пак така прибързано да кажете, че Духът на Бога е бил духът на дявола. Вие го казахте сега с действията си, с поведението си, че това е духът на дявола. Казахте го по този начин, ще го кажете и, когато настъпи кризата. И докато се молих тук на колене, аз получих доказателството, че ще има пролом. Духът на Бога дойде върху мен, небесната светлина се яви в сърцето ми, и неговата утешаваща благодат е върху мен. Умът ми е ясен точно като слънчев лъч; днес се радвам в Бога, моя Спасител. Благодаря на Бога, че не съм обезкуражена до смърт; Благодаря на Бога, че се прилепих към ръката на безкрайната сила, за да устоя на всичко, макар и сама. Онези които трябваше да стоят с мен, които Бог желяеше да стоят с мен, за да получат благословенията, заставаха като преграда на пътя ми на всяка стъпка. Искам да ви кажа, братя, между нас има дебатиращи. В Минеаполис ги предупредих никога да не слагат служител в Конференцията до такъв който дебатира. През последните двадесет години ми беше показана светлина по отношение на дебатиралите. Те ще обърнат светлината на тъмнина. Точно това ще направи брат Матю Ларсън. Той има образование, но докато Святият Дух не дойде върху него, никога няма да стигне до края на каузата. Какъв е проблемът? Аз се страхувам за брат Ларсън; страхувам се за брат Ларсън. Няма да разговарям с теб докато си с другите мъже. Ти ще вземеш думите ми. Ще вложиш фалшиво тълкувание в тях и ще ги направиш да означават това или онова, което е различно от истината. А на онези, които са застанали, за да критикуват, нека ви кажа - вие [595] се движите в искри запалени от самите вас, и сте точно там долу в тъмнината. Това е словото на Бога. Бог ми представи случая. Разказах това на брат Морисън, когато бяхме в Дес Моинес. Аз казах: "Ако ти не напуснеш както старейшината Кенрайт, това ще е защото ще**

си обърнат човек; но относно всяка душа, която е свързана с теб, която си обучавал и възпитал като някой който участва в дебати, относно това, ще ти се иска това дело никога да не е било извършвано." Братя, не сме тук за тази работа. Не сме тук, за да изучаваме невярващи автори, да отваряме умовете си за внушенията на дявола. Тук сме, за да се подготвим за съда и ние сме точно на границите на вечния свят. Тук има мнозина, които или трябва да излязат в техните полета на действие и да подсилят това което е близо до умирање, или да станат сили на тъмнината. Е, какво ще направите сега в тази връзка? {1888 – с. 593, параграф 1}

Умолявам всички вас, които сте тук днес, които сте подхранвали грехове, каквито и да са те, махнете ги от пътя. Бог да ви помогне да станете обърнати. О, виждам усмивката на Исус днес. Толкова съм благодарна. Знам че Бог ще ни помогне ако очистим магистралата за Царя. **Надявах се, брат Портър, когато ти беше в Канзас, и Духът на Господ дойде върху теб, надявах се, че можеш да бъдеш в светлината; но ти не си в светлината. Не се изненадвайте ако, когато сте в тъмнината отказвам да беседвам с вас.** Казвах ви, отново и отново. Христос казал: "Защо не слушате думите ми?" **Аз бих казала: "Защо не чувате думите на Христос, които ви се представят? Защо искате тъмнина? Те толкова се страхуват да видят, че има още един лъч светлина. Ще изградят срещу него всяка бариера, която може да дойде наум. [596] Действате точно както юдеите. Не се уповавайте на брат Смит. В името на Бога, казвам ви, той не е в светлината. Той не е бил в светлината откакто беше в Минеаполис. Събрахте се, подготвихте се и се опитахте по всякакъв начин да се противопоставите на Божия Дух. Дано Бог се смили над душите ви.** {Елън Уайт, Материали от 1888 г. – с. 595, параграф 1}

Какво трогателно предупреждение към водачите на църквата. Каква смелост показала тази жена, говорейки на хора, за които била дълбоко загрижена, предупреждавайки ги, че блокират делото на Бога и пречат за идването на късния дъжд. Обърнете специално внимание, че това свидетелство е дадено при нейното осъзнаване, когато ѝ е показано, че Уагонър има истината за заветите. Изливането на късния дъжд е свързано с този въпрос. Онези, които са решили да проповядват диспенсиационния възглед пред лицето на тази светлина за заветите,

блокират делото на Бога и не са в светлината. Действията им следват цели, които са противоположни на Божиите и подготвят много хора за унищожение. Нека Господ Исус ни помогне да видим този въпрос в неговата правилна светлина. Като народ, мнозина повтарят тази история и се обръщат от светлината, наричайки я тъмнина. Горко на онези, които наричат доброто зло, и злото добро. Нека Господ има милост над такива. Стъпете на платформата сега, докато все още има време, и ще бъдете в безопасност.

Защо е толкова важно заветите да бъдат разбрани правилно? Помислете за следните текстове:

Римл. 5:20 А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта;

Ако четете този стих от диспенсиационна гледна точка, законът е влязъл при планината Синай доста преди кръста, а благодатта изобилства много повече след смъртта на Исус. Същите тези диспенсиационни очила се използват, когато се четат текстове като този:

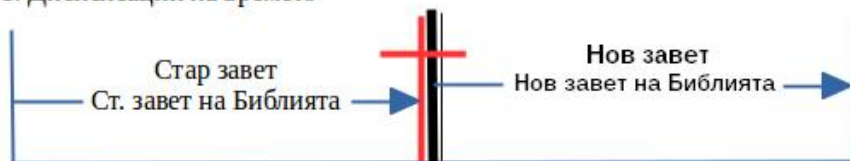
Йоан 1:17 Защото законът беше даден чрез Мойсей, но благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос.

Това се разбира по следния начин:

Законът дойде при Синай, а благодатта и истината дойдоха, когато Исус дойде за първи път на земята.

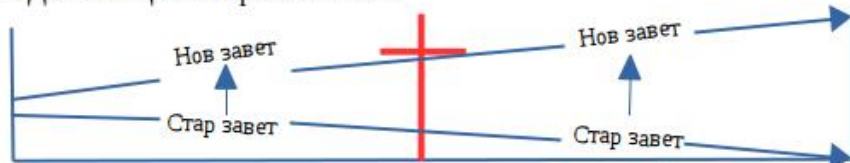
В тази рамка, законът и благодатта са отделени с време. Чрез използването на диспенсиационно време, фразата: “бивайки не под закона” ще означава да не се живее в Стария завет вместо другото значение: да не бъдеш под осъждането на закона.

1. Диспенсации на времето



*Стар завет преди кръста, Нов завет след като Израил е спасен чрез закон, а християните чрез благодат
Символично прощение в Стария завет.
Реално прощение след кръста*

2. Диспенсации на преживяването



*Старият завет води до Новия завет.
„едно постепенно разгръщане на Божиите цели в изкупителния план“
Патриарси и пророци – гл. 32 – Законът и заветите, параграф 35.
Стар завет = канал / Нов завет = източник
В своето преживяване всички минават от Стар завет към Нов завет*

2 Кор. 3:6 Който ни направи способни да бъдем служители на нов завет – не на буквата, а на Духа; защото буквата убива, а Духът оживотворява.

Убиването на буквата е, това което се случва във времето преди кръста, а оживотворяването на Духа е, това което се казва, че се случва след кръста. След кръста, Мойсей и Павел са представени като противодействащи един на друг.

2 Кор. 3:6 Който ни направи способни да бъдем служители на нов завет – не на буквата, а на Духа; защото буквата убива, а Духът оживотворява.

Когато носим диспенсационни очила, служенето на Павел ни спасява от делото на Мойсей, за да не ни сполети духовна смърт. Докато, когато носим библейските очила на личното преживяване, делото на Мойсей

чрез закона е славно и отваря пътя, за да може Павел да бъде служител на Духа.

В диспенсиционната система, на всеки, който споменава нещо за закона в положителен смисъл, се гледа като на законник и, такъв който юдейства, защото се казва, че Исус ни е освободил от закона (не просто от осъждането на закона) и ни е довел в царството на благодатта. Ако поставим тези стихове в диспенсиционната система получаваме следното:

Стих	Стар завет = Преди кръста пр. Хр.	Нов завет = От Христос нататък сл. Хр.
Римл. 5:20	Освен това, законът влезе така че да може да се умножи престъплението	но където се умножи грехът, благодатта се умножи много повече:
Йоан 1:17	Защото законът бе даден чрез Мойсей	но благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос
2 Кор. 3:6	Защото буквата убива	но духът дава живот
2 Кор. 3:9	Защото ако служението за осъждане е славно	служението на правдата превъзхожда много повече в слава.
Евр. 7:19	Защото законът не е усъвършенствал нищо,	но довеждането към една по-добра надежда го е направило; чрез което сме доведени близо до Бога.

Тази система на завета, която е разделена с време е била издигната от хора като Августин и прокарана направо в протестантските църкви, и разбира се е била унаследена от адвентното движение.

В този тестамент¹ [завет], обаче, който подходящо е наречен Старият, и е бил даден на планината Синай, **е обещано явно само**

¹ Думата тестамент означава завет, но тя се отнася не за завета, който Бог сключва с хората, а за частта от Библията, която носи това име (съответно Стар и Нов завет на Библията)

едно земно щастие. Съответно, земята, в която народът бе заведен след преминаването им през пустинята, е наречена земята на обещанието, където са **обещанията на Стария Тестament [завет]** за мир и царска власт, победи над враговете, изобилие от деца и земни плодове, и други подобни дарове. **И тези, действително са символи на духовните благословения, които принадлежат на Новия Тестament [завет]; Филип Шаф, “Августин, Анти Пелагиански писания,”** Поредица 1-ва за Никейските и след никейски отци – том 5-ти

Тази основа е била изградена в голяма част от протестантизма. Макар че той е правил известни усилия да смене тези очила, в голямата си част не е успял да се освободи. Ето един цитат от баптистка изповед на вярата:

Двете класи завети, се разрешиха в два завета; тяхното естество и контраст; **старият завет изпълнен, и превъзходен от новия;** подготовката на езическия свят за идването на Месия; природата и превъзходствата на евангелието.
<http://founders.org/library/covenants/ch8/>

Тази рамка за заветите функционира като чифт очила, които ни принуждават да гледаме на евангелието през затъмнено стъкло, защото тя отделя закона и евангелието, които са замислени да действат заедно, за да ни дадат супер изобилна благодат.

Нито един човек не може правилно да представи Божия закон без евангелието или евангелието без закона. Законът е изпълнение на евангелието, а евангелието е разгръщането на закона. Законът е коренът, евангелието е благоуханият цвят и плодът, който той носи. Старият завет хвърля светлина върху Новия, а Новият върху Стария. Всеки един е откровение на Божията слава в Христос. И двата завета представят истини, които постоянно ще разкриват на сериозно търсещия човек нови смислови дълбочини. *Нагледните уроци на Христос – с. 128 / бълг. Притчи Христови - 11 Ново и старо - параграф 14*

Когато свалим тези Августинови очила на диспенсаците и позволим на Първия ангел да държи в ръката си вечното евангелие, тогава законът и

евангелието действат заедно, за да ни дадат супер изобилна благодат в нашето лично преживяване. Текстове, които разгледахме по-горе са преживяването на всеки вярващ в цялата човешка история.

Стих	Лично преживяване – Законът и евангелието действат заедно
Римл. 5:20	И двата тестаментата: Освен това, законът влезе [нашето лично преживяване], така че престъплението да може да се умножи [убеждава ни в грях]. Но където [по същото време и на същото място] се умножи грехът, благодатта се умножи много повече: [в нашето лично преживяване]
Йоан 1:17	След кръста: Защото законът бе даден чрез Мойсей, [за нас лично днес] <i>така че</i> благодатта и истината дойдоха [идват при нас лично днес] чрез Исус Христос. Преди кръста: Защото законът бе даден чрез Мойсей, [на всяка личност в Израил] <i>така че</i> благодатта и истината дойдоха [дойдоха при тях лично тогава] чрез Исус Христос.
2 Кор. 3:6	И двата тестаментата: защото буквата убива, но духът дава живот.
2 Кор. 3:9	Двата тестаментата: Защото ако служението на осъждането е [сегашно време] славно, много повече [сегашно време] служението на правдата превъзхожда в слава.
Евр. 7:19	Двата тестаментата: Защото законът не е усъвършенствал нищо, освен докарването на една по-добра надежда, но довеждането на една по-добра надежда <i>го е направило</i> ; чрез което ние се приближаваме до Бога. (AKJV)

Успявате ли да видите колко различни са рамките, които повлияват начина по който се чете Писанието? Диспенсационният възглед ни кара да виждаме хората като ходещи дървета. Той представя само част от процеса на спасението и ни пречи да приемем изобилна благодат, понеже изобилната благодат идва, само когато влезе законът.

Павел ясно ни говори за паралелния характер на двата завета, чрез следното:

Гал. 4:22-26 Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И **това има** образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, **защото сега е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен**, който е майка на (всички) нас.

Римл. 9:3-4 Защото аз самият бих желал да съм отлъчен от Христос заради моите братя, моите роднини по плът; които са израилтяни, на които принадлежат осиновението и славата, и **заветите**, и даването на закона, и богослужението, и обещанията;

На Израил не е даден един завет, а заветите.

Това сега ни връща обратно към спора в Галатяни 3-та глава. Ще подходим към него чрез жизнено важния принцип, който Павел дава в Римляни 5:20 и ще го поставим в паралел с Галатяни 3:19-25

Римл. 5:20 А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта;

Гал. 3:19-25 Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се изявят престъпленията, докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието; и беше постановен от ангели чрез ръката на един посредник. Но посредникът не е за един, а Бог е един. Тогава законът против Божиите обещания ли е? Да не бъде! Защото, ако беше даден закон, който да можеше да оживотворява, то наистина

правдата щеше да бъде от закон. Но Писанието затвори всичко под грях, така че обещанието чрез вяра в Исус Христос да се даде на тези, които вярват. А преди да дойде вярата, ние бяхме под стражата на закона, затворени до времето на вярата, която щеше да се открие. Така че законът стана за нас възпитател, за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез вяра. Но след идването на вярата не сме вече под ръководството на възпитател (детеводител).

Ако носим диспенсационни очила докато четем този текст в Галатяни, ние естествено ще разделяме ключовите пасажи по следния начин:

Галатяни 3	Стар завет = преди Христос пр. Хр.	Нов завет = от Христос нататък, сл. Хр.
19	Тогава защо се даде законът? Добави се заради престъпленията,	докато дойде семето (потомъкът)...
23	Но преди да дойде вярата, ние бяхме пазени под закона, затворени докато дойде вярата.	Която трябваше да се разкрие след това.
24	Затова законът беше наш възпитател (детеводител)	За да ни доведе при Христос, за да можем да се оправдаем чрез вяра.
25		Но след като дойде вярата, ние повече не сме под детеводител.

Джеймс Уайт положил основите на адвентното движение върху същите системи за двата завета като тези на Августин и протестантските църкви. Това било естествено като се вземе предвид протестантското наследство на адвентизма.

Ръкописът на наредбите, който беше прикован на кръста при разпятието на Месията, беше типологичният, церемониален закон на Мойсей, който бе написан с ръката на Мойсей в една

книга. Разпятието беше разделителната линия между двете диспенсации. "В средата на седмицата той ще направи да престанат жертвата и приносът." Дан. ix:27. Първият завет, който имаше "наредби за божествена служба и едно светско светилище," беше сянка на втория, по-добър, завет. **Законът беше сянката, а евангелието е тялото, което хвърля тази сянка; и така както всички сенки стигат до тяхното тяло, а не по-далече,** съвсем ясно е, че жертвите и приносите, новолунията, празниците и съботите на юдейския закон са престанали, когато скъпоценното тяло и кръв на Божието Агне бе пожертвано на кръста. Точно за това Павел говори, че "го прикова на неговия кръст." "Затова нека никой не ви осъжда за ядене, или пиене или по отношение на някой свят ден, или новолуние, или съботни дни: Които са сянка на идващите неща; но тялото е Христос." Джеймс Уайт, Настоящата истина, Август 1849 г.

Адвентизмът започнал с 10-те заповеди на моралния закон; и затова те били вечни, а всичко останало било смятано за церемониално. Тази рамка прави така че на Стария завет да се гледа като на сянка, а на Новия като на тяло или реалност. Дори и да изглежда странно, че една сянка би могла да съществува без тяло в продължение на 4000 години, това е фундаменталната система на адвентизма за завета.

Хора като Урия Смит и Дж. А. Бътлър градели на тази основа. Би могло да е милост това че Джеймс Уайт е починал преди конференцията през 1888 г., за да не би силните връзки с хора като Бътлър и Смит и други да го склонят да застане срещу Уагонър и Джоунс.

Когато силната адвентна позиция относно вечния характер на десетте заповеди се комбинирала с диспенсационната заветна система, законът в Галатяни 3:19-24 трябва да е церемониален. Защото, ако законът споменат в Галатяни включва моралния закон, тогава Галатяни 3:19 би трябвало да се тълкува като, че десетте заповеди са прекратени, когато Христос е дошъл за първи път на тази земя като човек.

Когато Е. Дж. Уагонър започнал да учи, че законът в Галатяни е моралният закон, единственото логическо заключение, до което могли да достигнат църковните водачи било, че Уагонър защитавал

премахването на моралния закон при идването на Христос преди 2000 години. Тяхната система за завета ги принуждавала да гледат на нещата по този начин. Те изглежда били напълно неспособни да се освободят от тази Августинова диспенсационна схема. Цялата им теология била изградена около тази рамка и те водили успешни дебати с всичките си опоненти в тази рамка, така че защо да променят нещо? Елън Уайт им казала, че техният възглед за закона в Галатяни – един възглед поддържан от диспенсационната система за завета – е идолопоклонство.

"Защо," попитах, "вашето тълкувание на закона в Галатяни ви е по-скъпо, и вие сте по-ревностни да защитавате идеите си по тази точка вместо да признаете действията на Божия Дух? **Вие измервахте всяко скъпоценно свидетелство, изпратено от небето чрез собствените си теглилки, когато тълкувахте закона в Галатяни.** Нищо не можеше да намери достъп при вас по отношение на истината и силата на Бога, освен ако не носи вашия отпечатък, **скъпоценните идеи за закона в Галатяни, които сте превърнали в идол.**

"Тези свидетелства на Божия Дух, плодовете на Духа на Бога, нямат тежест докато не са шамповани с вашите идеи за закона в Галатяни. Страхувам се за вас и се боя от вашето тълкувание на всеки текст от Писанието, което разкрива себе си в един толкова нехристоподобен дух какъвто вие изяхихте и това ми костваше толкова много ненужен труд. Ако сте толкова предпазливи хора и така критични относно това да не би да приемете нещо, което да не е в хармония с Писанията, аз искам умовете ви да погледнат на тези неща в истинската им светлина. **Нека положената от вас грижа бъде в посока да се страхувате да не би да извършвате греха срещу Святия Дух.** {Ръкопис 9 – с. 225, параграф 1}

Възгледът на Уагонър за заветите му позволил да вижда по различен начин Галатяни 3:19-25. Спомняме си как Августин учил, че обещанията в Стария завет се прилагат само за тази земя. Обещанието за земята се било изпълнило при завладяването на Ханаан. Тези обещания били символи на небесния Ханаан, обещан на живеещите в Новия завет. С по-ясни очила за завета, Уагонър проникнал през тъмнината на Августин и столетията на фалш относно закона и евангелието.

В 9 ч. сутринта, старейшината Уагонър продължи своите поучения върху закона и евангелието. Взетите под внимание текстовете от Писанието бяха: петнадесетата глава на Деяния на апостолите и втората и третата от Галатяни, сравнени с Римляни 4-та глава и други текстове в Римляни. Неговата цел беше да покаже, че точката на противоречието е оправдание чрез вяра в Христос, която вяра ни се счита за правда, както при Авраам. **Заветът и обещанията към Авраам са заветът и обещанията към нас.** *“Трети ден’ от заседанието,” Ежедневен бюлетин на Генералната конференция (21-ви октомври, 1888 г.)*

Това означава, че обещанието за наследяване на земята е същото онова обещание към нас, че кротките ще наследят земята (Мат. 5:5). Галатяни 3:19-25 е предхождан от Галатяни 3:16 и там е показан неговия контекст:

Гал. 3:16 **А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък.** Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, който е Христос.

Какви обещания били дадени на Авраам?

Бит. 12:2-3 **Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти,** и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и **в теб ще се благославят всички земни племена.**

Бит. 12:7 И ГОСПОД се яви на Аврам и каза: **На твоеото потомство ще дам тази земя.** И там издигна олтар на ГОСПОДА, който му се яви.

Бит. 13:15 **А содомските мъже бяха твърде лоши и грешни пред ГОСПОДА.**

Бит. 15:4-5 Но ето, ГОСПОДНОТО слово му каза: Този човек няма да ти стане наследник, **а онзи, който ще излезе от тялото ти, ще ти бъде наследник.** Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: **Така многобройно ще бъде твоеото потомство!**

На Авраам било обещано, че ще бъде благословен като стане голям народ; името му щяло да бъде велико; щял да има наследник, а накрая потомството му щяло да получи земята. Колко земя била обещана на Авраам?

Римл. 4:13 Защото обещанието на Авраам или на потомството му – **че ще бъде наследник на света** – не стана чрез закона, а чрез правдата от вяра.

Каква част от това наследство е получил Авраам?

Деян. 7:4-5 Тогава той излезе от халдейската земя и се засели в Харан. И оттам след смъртта на баща му Бог го пресели в тази земя, в която вие сега живеете. **И не му даде в нея наследство, дори колкото да постави крака си**, а обеща да я даде за притежание на него и на потомството му след него, въпреки че той нямаше дете.

Обещанието за земя, което било дадено на Авраам и неговия Потомък, има много важна роля за разбирането на Галатяни 3:19

Гал. 3:19 Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се излявят престъпленията, **докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието**; и беше постановен от ангели чрез ръката на един посредник.

Включването на обещанието към потомъка променя продължителността на времето в думата **докато**. Когато четем този текст през диспенсаците, онази част от текста, която има отношение е следната:

Гал. 3:19 Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се излявят престъпленията, **докато дойде Потомъкът**.

Думата **докато** означава **докато** Христос се яви на земята преди около 2000 години. Но това е само част от стиха и не е в контекста на Гал. 3:16 относно обещанията към Авраам и неговия Потомък.

Когато на обещанията към Авраам се гледа през лещите на вечния завет (и те са обещания) към нас, тогава тези обещания стават жизнено важна част от стиха и думата **докато** се простира до момента, когато Авраам и неговия Потомък получат всичко обещано.

Гал. 3:19 Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се изявят престъпленията, **докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието;**

Кога се изпълняват обещанията?

2 Петр. 3:12-13 Като очаквате и ускорявате идването на Божия Ден, за който небето възпламенено ще се разпадне и нажежените елементи ще се стопят? Но ние **според обещанието Му очакваме нови небеса и нова земя**, в които обитава правда.

Евр. 11:9-10 С вяра той се засели в обещаната земя като в чужда и живееше в шатри с Исаак и Яков, сънаследниците на същото обещание, **защото очакваше един град, който има вечни основи, на който Архитект и Строител е Бог.**

Евр. 11:16 **Но сега те копнеят за едно по-добро отечество, тоест небесно.** Затова Бог не се срамува от тях, да се нарече техен Бог, защото им е приготвил град.

Откр. 21:1-2 И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха и море няма вече. И видях и светия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си.

Тези обещания ще бъдат изпълнени в края на Милениума, когато изкупените се върнат на тази земя. Това показва, че думата *докато* в Галатяни 3:19 означава, че законът, който влязъл и бил повторен на Синай ще продължи отвъд края на този настоящ свят, когато Потомъкът ще дойде и ще получи обещанията с Авраам. Забелязваме, че Галатяни 3:19 казва “*докато дойде потомъкът на когото* бе дадено обещанието.” Не казва “*докато дойде потомъкът за когото* беше дадено обещанието.” Идването на потомъка се комбинира с получаването на обещанието, което е целият свят.

Елън Уайт подхванала темата на Уагонър за наследството в Галатяни 3:16 и 19 и я добавила към изданието на Патриарси и пророци от 1890 г.

Наследството, което Бог обещал на народа Си не е в този свят. Авраам нямаше поземлени имоти “ни колкото една стъпка от нога” (Деян. 7:5). Той притежаваше блага и ги използваше за слава на Бога и за доброто на своите ближни. Но не гледаше на този свят като на свой дом...

Но Словото Божие не пропада; нито пък Неговото окончателно изпълнение се заключава в превземането на Ханаан от еврейския народ. “А обещанията се изрекоха на Авраама и на неговия потомък” (Гал. 3:16). Самият Авраам трябваше да участва в наследството. Изпълнението на Божието обещание може да изглежда, че дълго се отлага, защото “за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години - като един ден” (2 Петрово 3:8). Може да изглежда, че се забавя, но посоченото време “непременно ще дойде, няма да закъсне” (Авакум 2:3). Дарът на Авраам и неговото потомство включваше не само земята Ханаан, но цялата земя. Така казва апостолът: “Понеже обещанието към Авраама или към потомството му, че ще бъде наследник на света, не стана чрез закона, но чрез правдата от вяра” (Римл. 4:13). А Библията ясно учи, че дадените на Авраам обещания трябва да се изпълнят чрез Христос. Всички, които са Христови, са “Авраамово потомство, наследници по обещание” (Гал. 3:29) - наследници на “наследство нетленно, неоскверняемо и което не повяхва, запазено на небесата за вас” (1 Петрово 1:4) - земя, освободена от проклятието на греха. Защото “царството и владичеството, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на людете, които са светиите на Всевишния” и “кротките ще наследят земята и ще се наслаждават с изобилен мир” (Даниил 7:27; Пс. 37:11). {Патриарси и пророци – с. 169, параграф 4 / бълг. гл. 14 – Унищожението на Содом - Параграф 36, 37}

С въвеждането на заветните обещания в Галатяни 3-та глава се позволява пълно действие на моралния закон чак до периода след Второто пришествие. Резултатът от тази промяна е изяснен добре от Уагонър през 1888 г.

Явно е, че [Галатяни 3] 19-ти и 24-ти стих са близко свързани, т. е., че когато законът влязъл, или бил добавен, това било в капацитета му на педагог, за да довежда хората при Христос. **Унищожаването на закона преди да е довел при Христос всички, които биха**

могли да бъдат убедени да дойдат при Него, със сигурност би бил един акт на несправедливост. Законът трябва да запази функцията си на педагог, или надзорител, докато всички, които желаят не са дошли при Христос, и това няма да се случи преди края на благодатното време и идването на Господ. В службата си като педагог, той не действа срещу обещанието, но действа в хармония с него. По този начин: Бог дал обещание на Авраам, че той и неговото потомство ще наследят земята. Това обещание било дадено на Авраам не заради негова вродена праведност, но заради вярата му, която му се счита за правда. Обещанието било потвърдено в Христос, т. е., че **никой освен онези, които упражняват вяра в Христос за прощение на греховете им не биха могли да бъдат наследници на обещанието. Но прощението на греховете зависи от покаянието за греха, а покаянието за греха предполага едно познаване на греха, а познанието за греха може да се добие само чрез закона.** Следователно законът действа като педагог, надзорник или учител, за да залее хората с усещането за греха им, за да може да избягат при Христос и да се оправдаят чрез вяра. **И тази служба той трябва да изпълнява дотогава докато всички, които могат да бъдат повлияни да дойдат при Христос вече са дошли, и обещанието се е изпълнило.** Тогава законът няма повече да действа в качеството си на надзорник. Целият народ на Бога ще бъде праведен, ще ходи в закона и законът ще бъде в сърцата им. Тогава те няма да имат нужда от закона написан на книги или на плочи от камък— т. е. от добавения закон—защото ще имат директен достъп [35] до трона на Бога, и всички те ще бъдат учени от Бога. Е. Дж. Уагонър, Евангелието в Галатяни, 1888 г., с. 34, 35.

Надявам се, че ще прочетете внимателно горния абзац. Това е тайната на прямото свидетелство към Лаодикия и високия вик. Ето отново ключовата идея:

...никой освен онези, които упражняват вяра в Христос за прощение на греховете им не биха могли да бъдат наследници на обещанието. Но прощението на греховете зависи от покаянието за греха, а покаянието за греха предполага едно познаване на греха, а познанието за греха може да се добие само чрез закона. Е. Дж. Уагонър, Евангелието в Галатяни, 1888 г., с. 34.

За да имаме правилен прочит и да върнем на закона силата му да ни довежда при Христос, трябва да четем Библията през лещите на заветите в нашето лично преживяване. Това трябва да стане по следния начин:

Римл. 5:20	Двата тестамена: Освен това влезе законът [нашето лично преживяване], така че престъплението да може да се умножи [убеждава ни в грях]. Но където [по същото време и на същото място] се умножи грехът, благодатта много повече се умножи: [в нашето лично преживяване]
------------	---

А не по този начин:

Стих	Стар завет = Преди кръста, пр. Хр.	Нов завет = От Христос нататък, сл. Хр.
Римл. 5:20	Освен това влезе и законът, така че да се умножи престъплението	Но където се умножи грехът, благодатта се умножи много повече:

С правилния прочит на Римл. 5:20, А. Т. Джоунс бил подбуден от Духа да изрече следните скъпоценни думи: (Последователността е важна.)

„Нека започнем с пета глава на Римляните, двадесети стих. Същинският въпрос, или можем също така да кажем, един от основните въпроси на изследването тази вечер е да се види какво е мястото на закона на Бога в предмета за правдата чрез вяра; какво е мястото на Божия закон в придобиването от наша страна на правдата само чрез Иисус Христос, и това е само друга фаза на мисълта, която имахме снощи, относно доказателството, което Господ ни е дал, за да ни увери, че можем да изискваме чрез вяра обещанието за Святия Дух.

"Освен това, влезе законът, за да стане още по-голямо престъплението." С други думи, Римл. 3:20, последните думи—думите, с които всички вие сте запознати---"чрез закона става познаването на греха." Защо законът беше даден на каменни плочи—като първа цел за даването му? [Събранието: "Да ни покаже какво е грехът."] Да направи грехът да изобилства; да даде познание за греха. Така че, "законът влезе за да може да се преумножи беззаконието"; да може да се яви грехът; за да се яви такъв какъвто е. Павел, говорейки в седмата глава на Римляните, казва как му е изглеждало това, в 12-ти и 13-ти стихове:

"А законът е свят и заповедта е свята, праведна и добра. Тогава това ли, което е добро стана смърт за мен? Да не бъде. Но грехът, за да се яви, че е грях, изработи смърт в мен, чрез това, което е добро; та чрез заповедта грехът да стане неимоверно по-грешен." Тогава, за да направи греха да изобилства и да го направи да изглежда такъв какъвто е, извънредно греховен—това е всъщност първата цел поради която е даден законът, нали?

А сега нека прочетем от Римляни 5-та глава: "А освен това, законът влезе, за да може да се преумножи престъплението. Но там, където изобилства грехът, благодатта се преумножи." Тогава законът сам ли е дошъл, изявявайки само греха, и само това? [Събранието: "Не."] Това е само средството за една друга цел—средството за една цел, чрез която да се осъществи друга задача отвъд познаването на греха. Така ли е? [Събранието: "Да."] Е, тогава, когато изобилства грехът—къде изобилства благодатта? [Събранието: "На същото място."] Точно там? [Събранието: "Да."] Но така ли пише, "Където изобилства грехът изобилства благодатта"? [Събранието: "Не. Много повече.""] Това би било много добре, нали, ако само там където грехът изобилства там да изобилства и благодатта? Това би било много добре, но вие знаете, че това не е начинът, по който Бог върши нещата. Той прави нещата абсолютно добре—напълно добре, точно толкова добре колкото Бог може да ги направи.

Е, добре тогава, "където изобилства грехът, благодатта изобилства много повече." [Събранието: "Амин."] Тогава, братя, щом Господ, чрез Неговия закон, ни е дал познанието за греха, точно както в

самия настоящ момент, на самото това място, благодатта е много по-изобилна от познаването на греха. Така ли е? [Събранието: "Да."]

Сега друг текст: "Чрез закона става познаването на греха"; и ние открихме в голяма степен: че когато законът дава познание за греха, в този определен момент, точно на това място и точно в тази точка, и при самото това нещо, благодатта на Бога е много по-изобилна от познаването на греха. Но когато законът дава познание за греха, кое е това, което докарва до убеждение? [Събранието: "Духът на Бога."] Преди да прочетем текстът, който казва това обаче, да видим какво сме приели до сега, от това което прочетохме—какво трябва, вие и аз, да приемем оттук нататък след познаването на греха? [Събранието: "Изобилна благодат."]

Тогава пред лицето на греха, не съществува повече възможност за обезсърчение, нали? [Събранието: "Не."] Никаква възможност за това. Виждате че е невъзможно повече, вие и аз, да се обезсърчим или да стоим като под облак при познаването на греха. [411]

Защото независимо колко е голямо познанието, независимо колко много грехове са ни разкрити и доведени до познанието ни, то точно там, в същия този момент, точно при онези неща, и точно по същото време на нашето преживяване, благодатта на Бога изобилства много повече от всичкото познание за греховете. Е добре, тогава, отново казвам, как е възможно някога да се обезсърчим? Братя, не е ли така, че Господ иска да сме насърчени? [Събранието: "Амин!"] Насърчете се.“ А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната Конференция – Проповед 18, 1893 г.

Ето защо е толкова важно да разберем заветите. Можем да бъдем дълбоко убедени в грях само когато влезе законът. Ако четем Римл. 5:20 през диспенсациите, тогава няма да го приложим за себе си, защото ние сме просто под благодат, но истинската благодат идва, само когато законът влезе в сърцата ни и ни убеди за греховете ни, за да можем да отидем при Христос за прощение. Някои лансират идеята, че макар Христос да не е дошъл да унищожи закона, Неговото идване го прави неуместен. Елън Уайт говори по един директен начин за тази заблуда.

Погрешни теории за освещението, **произлизащи също от пренебрегването или отхвърлянето на Божествения закон**, са на почит в съвременните религиозни движения. Те са както фалшиви в ученията, така и опасни в практическото им приложение. Фактът, че намират такъв добър прием обяснява още по-добре необходимостта всички да разбират ясно какво учи Библията по този въпрос. *Великата борба – с. 469, параграф 1 / бълг. гл. 27 – Съвременни пробуждания - Параграф 23*

Показано ни е ясно делото на Духа чрез самия Христос.

Йоан 16:8 А когато Той дойде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд:

Само Духът, действаш чрез закона може да доведе до убеждение за грях. И на това същото място можем да получим изобилна благодат. Така че Галатяни 3:19-25 би следвало да се чете по следния начин:

Галатяни 3	Лично преживяване – Законът и евангелието действат заедно
19	По каква причина тогава [се даде / служи] законът? Беше добавен [повторен/изговорен] заради [нашите] престъпления, [сега говори на нас] докато дойде потомъкът [при второто пришествие] на когото беше дадено обещанието; [при Авраам]
21	Тогава законът против Божието обещание ли е? Да не бъде: [Никога не е било и никога няма да бъде] защото ако беше даден закон, който да може да даде живот, наистина правдата щеше да бъде чрез закона.
22	Но писанието затвори всичко [преди и след кръста] под грях, [чрез закона] така че обещанието чрез вярата на Исус Христос да може да се даде, на тези които вярват.
23	Но преди [лично] да дойде вярата, ние [индивидуално]

	бяхме пазени под [осъждането на] закона, затворени до вярата, която трябваше да се разкрие след това. [Когато ние лично приемем Христос като наш Спасител]
24	Затова законът беше наш [личен] детеводител [и през двата тестаментата], за да ни доведе при Христос, та да можем да бъдем оправдани чрез вяра.

Чрез фалшивите учения на Августин и други, истината на евангелието била направена да служи на измамната кауза и това блокирало силата на късния дъжд. Това се е случвало и преди.

Спасителят не бе дошъл да отстрани това, което патриарсите и пророците бяха говорили, защото самият Той бе говорил чрез тези Свои представители. Всички истини на Божието слово идваха от Него, **но тези безценни диаманти бяха поставени във фалшиви гнезда. Бе направено така, че тяхната скъпоценна светлина да служи на заблудата. Бог желаше те да бъдат извадени от гнездата на заблудата и да бъдат преместени в рамките на истината.** Това дело можеше да извърши само Божествена ръка. Чрез свързаността си със заблудата истината е служила на делото на неприятеля на Бога и на хората. Христос дойде да я сложи там, където би прославил Бога и където би действала за спасението на човечеството. Копнежът на вековете – с. 287, Параграф 4 / бълг. Гл. 29 – Съботата - Параграф 24

Господ изпратил една най-скъпоценна вест чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Скъпоценните диаманти на истината били поставени във фалшиви гнезда за завета. Скъпоценната светлина на адвентизма била направена да служи на заблуда. Сега след 120 години, което е след три или четири библейски поколения, Господ отново призовава Своя народ да постави истината в правилната ѝ рамка. Нека заветите, така както те са представяни от Уагонър, да поставят закона и евангелието в тяхната правилна среда, за да можем да получим прямото свидетелство и супер изобилната благодат от която отчаяно се нуждаем.

Едно от местата, където тъмните диспенсиационни очила са блокирали освежителните времена на Господ е в Колосяни 2:16-18. Когато носим погрешните очила, виждаме погрешно нещата, и така отделяме закона и евангелието.

Кол. 2:16-17 Затова нека никои не ви съди за ястие или питие, или **по отношение** на някой празник, или новолуние, или за [Гръцки 4521] **съботата** / - ните дни: Които са сянка на идващите неща; но тялото е Христово.

Искам накратко да обърна внимание на горните две думи, които са с удебелен шрифт – думата по *отношение* и думата *Събота*.

Думата Сабатон [Гръцки 4521] се среща на 68 места в Новия завет. В 59 от случаите, тя означава съботата от седмия ден на седмицата. На осем места тя се отнася за седмицата свързана със седмия ден събота. По този начин 67 от 68-те стиха имат директна връзка със съботата като седми ден.

За да се повиши още повече любопитството ни във връзка със списъка на Павел, ще обърнем внимание на следното относно празниците, новолунията и съботите в Стария завет:

1 Лет. 23:31 И да принасят всички огнени жертви на Господ в съботите [Еврейски 7676], в новолунията [Еврейски 2320], и по време на празниците [Еврейски 4150], по число, според определеното за тях, постоянно пред Господ:

Тази последователност се намира също и във 2 Лет. 2:4; 2 Лет. 8:13; 31:3; Неемия 10:33; Езекиил 45:17; Осия 2:11. При всеки един от тези случаи думата събота означава съботата на седмия ден. В Езекиил 45:17 се съдържа точно същата последователност и дори би могло да се загатва за храна и питие.

Ез. 45:17 А длъжност на княза ще бъдат всеизгарянията и (1) **хлебните приноси**, и (2) **възлиянията** на (3) **празниците** и на (4) **новолунията**, и в (5) **съботите**, и при всички определени празници на израилевия дом; той ще приготвя жертвата за грях и хлебния

принос, и всеизгарянето, и примирителните жертви, за да се прави умилоствивение за израилевия дом.

В Септуагинтата изразът за празници [Гръцки 1859], новолуния [Гръцки 3561] и съботи {Гръцки 4521} е точно същият като, този който Павел цитира в Кол. 2:16. Щом всички тези пасажи в Стария завет използват една и съща поредица, когато говорят за съботата на седмия ден, тогава защо Павел да дава подредба, която да е напълно различна от тази, която откриваме в Писанието? Защо той би използвал думата *сабатон* със значение, което никъде другаде не се прилага в Библията, освен ако не визираща деня на умилоствивението за който се използва същата тази дума (в Лев. 23:32)?

Ако в Кол. 2:16 Павел всъщност има предвид седмия ден – събота, тогава в този текст, по начина по който е преведен, съботата би била част от списъка на онези неща, които са сянка на това което ще дойде. Обаче относно съботата вдъхновението е ясно:

В Едем Бог постави паметник на Своето творческо дело, като благослови седмия ден. Съботата бе дадена на Адам - бащата и представителя на цялото човешко семейство. Нейното спазване трябваше да бъде акт на признателност от всички, които щяха да живеят на земята, за това, че Бог е техен Създател и истински Господар; че те са дело на ръцете Му и поданици на Неговия авторитет. Така тази наредба бе дадена на цялото човечество като възпоменание. **В нея нямаше нищо сенчесто или нещо, което да я ограничава само за един народ.** Патриарси и пророци - с. 48. / бълг. Гл. 2 Сътворението - Параграф 14

Павел се позовава директно на съботата в Колосяни 2:16. Така както е разбран този текст, това би я направило сянка според 17-ти стих. Ето тук трябва да разберем думата *отношение* във връзка със съботата.

Тази дума е преведена (на 24 места) като „част“, (на 3 места) като „дял“, (на 3 места) като „бряг“, (на 2 места) „в полза на“, (на 2 места) като „отношение“ и (на 9 места) смесено. Ето някои примери от Новия завет:

Мат. 2:22 Но като чу, че над Юдея царувал Архелай на мястото на баща си Ирод, се страхуваше да иде там; и предупреден от Бога насън, се оттегли в галилейските **страни / части** [Гръцки 3313]:

Лука 15:12 И по-младият от тях каза на баща си: Тате, дай ми **дела** [Гръцки 3313], който ми се пада от имота. И той им раздели състоянието.

Лука 24:42 И Му дадоха **парче / част от** [Гръцки 3313] печена риба и парче медна пита.

В Мат. 2:22 и Лука 15:12 думата е преведена с пълен член, но Лука 24:42 не го използва. Употребата на думата част или дял на български изисква да идентифицираме частта или с пълен или с непълен член. Контекстът на Павловата употреба би бил в полза на пълен член, но и по двата начина би било добре. Имайки предвид това нека го приложим в текста.

Нека никоой не ви осъжда за ястие или питие или за [дяловете/порцията/ парче] от празник, новолуние или събота

Употребата на думите ястие и питие дават контекста на следващата дума (на български е преведена като *относно*), което означава, че той говори за определена част от празниците, новолунията и съботите. Моля прочетете книжката *Зачитане на Колосяни 2:16-17* в maranathamedia.bg за подробно изучаване на този пасаж без Августиновите очила. Когато се чете в неговия контекст, стихът би трябвало да звучи по следния начин:

Кол. 2:16-17 Затова нека никоой да не ви осъжда за ястие или питие или относно [дяловете от] празник или новолунието или съботата, които са сянка на идващите неща; а още и тялото на Христос.

Протогностиците осъждали християните, в техните специални времена за поклонение на Бога те използвали материална храна и питие. Това била порцията или делът на техните събрания, която била осъждана. Съботата никога не е сянка, но текстът има предвид дяловете по време на тези събирания, които били сянка на Христовото тяло, т. е. хлябът и виното, които били използвани по време на техните служби, а също и

храната консумирана по време на техните празници. Училите се от Августин преводачи на английската (българската) Библия прочитали неясно този текст и включили допълнителни думи, за да изопачат напълно неговото значение. Това е така, защото Сатана знае, че има специални времена на Духа за Божия народ през време на съботите, новолунията и празниците. Когато използваме очилата на вечния завет, тогава благословенията, изливащи се в тези времена на Стария завет са все още достъпни и в Новия завет. Ето защо ни е казано:

Ис. 66:23 **И от новолуние до новолуние, и от събота до събота,**
ще идва всяка плът да се покланя пред Мен, казва ГОСПОД.

Ето защо Сатана е решил да промени свещените празници и закона така че Божият народ да не се събира в тези времена. И така стигаме до сърцето на проблема.

Деян. 3:19 Затова покайте се, и обърнете се, за да се заличат
греховете ви, когато дойдат освежителните времена от
присъствието на Господ;

Покаянието се осъществява чрез влизането на закона в съвестта ни и убеждаването ни в грях. Идвайки при Христос ние сме обърнати чрез Неговата свободно дадена правда, и греховете ни се заличават, и ние сме запечатвани в определените освежителни времена от присъствието на Господ. Думата *времена* е същата, която е използвана в Стария завет за времената или празниците. Сатана знае, че ако може да попречи на хората да нарекат съботата в цялата ѝ пълнота - наслада, тогава той може да предотврати освежителните времена.

С разделянето на закона и евангелието на диспенсации, всеки ден след кръста става събота в Духа, а всеки ден преди това е законничество. Това прави седмия ден от седмицата неуместен като специално време за освежаване. Това е защото благодатта е напълно разделена от закона, вместо да бъде считана за неговото съответствие. Когато законът и евангелието се обединят в истинската картина за заветите; тогава съботата действително започва да се превръща в наслада. Когато вярваме, че обещанията на Бога към Авраам са обещания на Бога и към нас, можем да започнем да виждаме, че законът на Господа

е съвършен и възвръща душата и постановленията на Господ са прави и радват сърцето. Наистина, когато се отмахнат Августиновите очила за завета и ние ходим в правдата на Христос, тогава законът на Господ става наше размишление ден и нощ и ние сме дървета посадени край жива вода. Елате в светлината приятели, пийте от водите на живота, и бъдете свободни от фалшивата заветна рамка на Вавилон. Откакто била дадена вестта през 1888 г. заветите съдържат ключа за задвижването на силата на благодатта чрез четвъртия ангел. Ние можем да станем и да завладеем земята.

При новородението сърцето бива доведено в хармония с Бога понеже то е доведено в съгласие с Неговия закон. Когато тази огромна промяна се осъществи в грешника, той преминава от смърт към живот, от грях към святост, от престъпление и упорство към послушание и вяност. Старият живот на отчуждение от Бога престава и започва новият живот на помирение, вяра и любов. Тогава ще се “изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, но по дух” (Римл. 8:4) и езикът на душите ни ще бъде: “Колко обичам аз Твоя закон! Цял ден се поучавам в него” (Пс. 119:97). *Великата борба – с. 468, Параграф 1 / бълг. Гл. 27 Съвременни пробуждания - Параграф 19*

Отстраняване на Августиновите очила за заветите, за да бъде приет късният дъжд

При зараждането на адвентизма, след като неговите основи били положени, част от материала използван за изграждане на основата били дървесината и сламата на Августиновата фалшива теология за завета. Използвайки тези фалшиви очила, адвентното движение издигнало стена около два ключови текста на Библията, намиращи се в Галатяни 3:19-24 и Колосяни 2:16,17.

Господ изпратил най-скъпоценна вест чрез старейшините Джоунс и Уагонър, за да изгори плявата и дървесината, които пречели на завършването на адвентната вест със силата на късния дъжд.

Посредством вдъхновението на Сатана, отчаян вик бил нададен да се стои зад граничните камъни и да се защитава закона в Галатяни според един диспенсационен възглед за заветите. Въпреки че това учение не било граничен камък, няколко адвентни ръководители се обвързали с този идол и решили, че ще отидат с него в гроба.

Ще се поучим ли от тъжните уроци на тази история, като използваме дадения на Уагонър ключ за завършване делото на адвентното движение? Изминаха точно 120 години откакто Христос е бил горчиво разочарован при отхвърлянето на тази най-скъпоценна вест. Дадена ни е още една възможност за влизане в земята с края на възлагането на това беззаконие до третото и четвъртото поколение. Нека станем и завладеем тази обещана земя!